

mindst straffelovens bestemmelser om vold. Man skulle jo ikke tro, at de fandtes, når vi i dag hører justitsministeren udtale sig om dette lovforslag. Jeg må altså med 22 års erfaring i dansk politi konstatere, at voldssager mod børn fører til dom. Det er i hvert fald de praktiske erfaringer efter mange, mange år med sager på gadeplan.

Udviklingen viser også, at samfundsopfattelsen hele tiden ændrer sig på dette område, og vel at mærke, føler vi fra konservativ side, i den rigtige retning. Vi tror også på, at denne udvikling vil fortsætte i positiv retning, uanset lovgivning. Så kan man henvise til nordiske undersøgelser. Vi har ikke den opfattelse, at man kan sætte lighedstegn mellem lovgivning og positiv udvikling.

I Det Konservative Folkeparti, vil jeg også gerne understrege, ønsker vi heller ikke at kriminalisere forældre, når der er tale om revselse af børn, og jeg taler ikke om vold. Hvor skal man sætte grænserne? Hvordan skal de kontrolleres? Er det noget med en øget overvågning? Hvor sætter man disse grænser, og hvornår skal forældre kobles på retsmaskineriet?

I dag går grænserne dér, hvor der øves vold. Så går retsmaskineriet i gang, uanset hvad justitsministeren siger. Målet er som bekendt at beskytte vores børn, og her føler vi, at vi er dækket ind af den allerede gældende lovgivning. Går forældrene over grænsen, er det så en politianmeldelse, som bringer familien videre? Vi mener ikke, at dette lovforslag retter op på de familier, som har problemer.

Hvad med den mor, som forløber sig i ulvetimen i børnehaven? Er et enkelt klask bagi under afhentning i børnehaven nok til en politianmeldelse? Er det pædagogerne, som skal anmelde forholdet? Skal mor indkaldes til afhøring, og hvad skal straffen være? Det må da være noget, som forslagsstillerne også skal tage stilling til.

Skal man vedtage en lovgivning uden sanktioner blot for at give et signal? Kan man så ikke lige så godt fortsætte med en ordentlig oplysning til forældrene? Når vi ikke de samme resultater? Vi tror på, at det gør vi med oplysning. Forslaget skaber mindst lige så mange problemer, som det løser.

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at Det Konservative Folkeparti har samme holdning som sidste år. Vi kan ikke støtte et lovforslag med den pågældende ordlyd.

Bjørn Elmquist (RV):

Det her minder jo om en gentagelse fra sidste år, hvor vi havde en diskussion om et forslag, der mindede om dette forslag. Men der er den meget væsentlige forskel, at vi i år vil være i den meget sjældne situation, tror jeg, at et privat lovforslag bliver vedtaget uændret, et privat forslag om en ændring af lovgivningen, hvor regeringen siger, at det er i orden, hvor man fra Justitsministeriets side ingen tilføjelser har, og hvor et flertal vil stemme for.

Det Radikale Venstre hilser forslaget velkommen og kan støtte det.

Ved behandlingen sidste år deltog vi i en diskussion om vold i familien, og jeg skal ikke stå og citere fra debatten sidste år. Måske bliver den gentaget her om lidt, jeg ved det ikke, men jeg kan da huske, at flere af de tilstedeværende medlemmer af Folketinget sidste år talte for en forståelse ud fra formentlig sympatiske motiver om, at man ikke skulle kriminalisere handlinger i familien.

Men vi har dog kriminaliseret vold mod hustru. Der er formentlig ingen, der i dag ville finde på at bruge det samme forsvar, som man anvender for retten til at korreksere sine børn, afstraffe dem korporligt. I dag ville man vel ikke med fornøften i behold bruge det argument om forholdet ægtefællerne imellem: at det da er i orden, at manden en gang imellem rusker sin kone eller giver hende en lussing eller et klask bagi, hvis hun nu ikke opfører sig, som han synes hun skal.

Så det er da altid noget, at der stadig væk er en meget udbredt enighed i Folketinget om, at den del af volden internt i familien vil vi ikke acceptere.

Jeg tror, det er en vigtig signalværdi, vi får etableret ved at gennemføre dette forslag. Omkring årsskiftet havde vi en heftig debat om vold. Der var nogle, der udtrykte meget stor utålmodighed i forbindelse med volden i samfundet. Det Radikale Venstre er af den opfattelse, at fysisk magtanvendelse er der meget få i dette samfund, der skal have monopol på, og det skal være politiet og i meget, meget sjældne tilfælde militæret. Men ellers er der ingen, der skal kunne anvende vold, hverken private vagtværn eller fædre eller mødre, eller hvem det kan være internt i familien.

Hvis børn udsættes for det, hvad vil der så ske med dem senere i livet? Jeg siger ikke, at alle, der har fået en lussing undervejs i deres barndom, udvikler sig til voldsforbrydere, men